

ikke har været Finantsministeriet muligt at ind-
 drage, men om hvilket Finantsministeriet ikke kan
 Andet end indromme, at det jo gerne kan inddra-
 ges. Men der er i saa Henseende en forskjellig
 Mening mellem Finantsministeriet og Indenrigs-
 ministeriet, under hvem dette Fond forterer,
 paa de Vedkommendes Vegne, der nærmest have
 med dette Fond at gøre. Jeg sigter nemlig
 her til Indquarteringsfondet. Om Indquarter-
 teringsfondet har nemlig Finantsministeriet
 meent, at naar Statskassen erstatter Kjøbstæ-
 derne og andre Vedkommende Indquarterings-
 byrden, saa maatte Finantsministeriet ogsaa
 kunne inddrage Indquarteringsfondet. Det har
 imidlertid mødt en meget bestemt Indsigelse fra
 den Comitee, som specielt bestyrer Indquarterings-
 Anliggendet, og fra Indenrigsministeriet,
 idet bemeldte Autoritet har troet, at
 maatte paa Kjøbstædernes Vegne inhærere, at
 Indquarteringsfondet tilhører samtlige Kjøbstæ-
 der udenfor Kjøbenhavn og ikke den almindel-
 lige Finantskasse. Hvorvidt denne Indsigelse er
 rigtig eller ikke rigtig, det er, troer jeg, et
 Spørgsmaal, som hverken Regjeringen eller
 det høitagtede Thing kan afgjøre; thi naar en
 saadan Indsigelse fremsættes og inhæres paa
 Kjøbstædernes Vegne, saa lader den sig kun af-
 gjøre ved Lands Lov og Ret; efter min Me-
 ning er den imidlertid, som anført, ugrundet.
 Naar den ærede Rigsdagsmand havde beskæf-
 tiget sig noget mere med Udkastet til Skatte-
 loven, som er forelagt Thinget, saa vilde han
 have seet af Motiverne, at en saadan Uover-
 eensstemmelse herskede mellem Indenrigsminis-
 teriet og Finantsministeriet; dette var med Hen-
 syn til Indquarteringsfondet. Hvad de to
 under Justitsministeriet henhørende separate
 Fonds angaaer, som findes anførte Pag. 42,
 nemlig de to Forsikringsfonds, da har der
 ikke i denne Henseende fundet nogen Menings-
 forskjiel Sted mellem Justitsministeriet og Finants-
 ministeriet, der begge have anseet sig uberettigede
 til at lægge Haand paa disse Fonds. Om det
 er hensigtsmæssigst at bemeldte Fonds, som til-
 høre de vedkommende Interessenter i Brand-
 forsikringen, om det er hensigtsmæssigst, at de
 bestyres af Finantsministeriet eller Justitsmi-
 nisteriet, det kan der være forskjellige Meninger
 om. Det kunde gerne være, at bemeldte Fond

maatte foretrækkes ikke at sortere under Finants-
 ministeriet, og Vedkommende burde da have
 deres affondrede Bestyrelse. Men i alt Fald
 kan der af disse Fonds ikke hentes nogen
 Grund til Bestyrkelse for Paastanden om Ud-
 splittelse af Statens Resourcer. Ogsaa Krigs-
 og Mariniministeriernes Fonds have deres sær-
 egne Berettigelse til at bestaae som affondrede.
 De hidvære for en stor Deel og maaskee for
 største Delen fra Privates Bidrag, og ikke fra
 Statens, og de Privates Bidrag ere saaledes
 sammenblandede med det Offentliges fra For-
 tiden, at det er et meget stort Spørgsmaal, om
 Staten med Rette kan inddrage dem. I alt Fald
 har Finantsministeren fra sit Standpunkt ikke
 dristet sig til at træde i Stranken mod Krigs-
 ministrene, som jeg antager nødtigt ville opgive
 disse Fonds, ialtfald vilde jeg ikke gjøre det,
 naar jeg var i Krigsministrenes Sted, fordi
 det altid maa forudsættes, at disse Fonds i
 en høiere Grad komme de respective Admini-
 strationsgrene, der sortere under dem, og som
 de med Interesse omfattede, tilgode, naar de ere
 affondrede, end naar de ere gaaede ind i den
 almindelige Statskasse. Forresten er dette, saa-
 velsom flere andre Punkter blandt dem, som
 jeg skal overlade til de ærede Miniistre selv
 nærmere at drøfte.

Hvad Ordens-Capitulet angaaer, saa er
 derom Intel optaget paa Budgettet, og med
 velberaad Hu, fordi Staten ifølge en Un-
 dersøgelse, som har fundet Sted i en Sag
 angaaende Ordenscapitulets Anliggender, ikke
 kan antages at have Noget med Ordens-
 capitulet at gjøre. Ordenscapitulets Capitaler
 ere opsparede ved Bidrag af Ordensmedlem-
 merne af de forskjellige Ridderclasser, hvilke
 alene staae i Forhold til Ordensherren, som er
 Hans Majestæt Kongen. Statsraadet har i
 sin Tid, da denne Sag blev behandlet, meent,
 at da Staten allerede har faaet Refusion for de
 Forskud, som den engang havde givet, saa var
 den nu uberettiget til at inddrage dem, og at det
 var baade i og for sig smukt og rigtigt, at
 Hs. Majestæt som Ordensherre vedblev at have
 den umiddelbare Bestyrelse af disse Ting. Hvis
 altsaa Rigsdagen i denne Henseende skulde
 komme til en anden Ansættelse end Regjeringen,
 saa maa den ialtfald begrunde den paa en